

bylo právě to, co Comte vytýkal svým předchůdcům a od čeho se snažil sociální vědy oprostit. Se stejným úspěchem se podařilo Marie-Clair Robic zařadit do historického vývoje věd o člověku Durkheimův metodologický projekt v referátu „Durkheimova ‚sociální morfologie‘ mezi geografii a sociologií“.

V referátu Philippe Steinera z univerzity Paris IX. nazvaném: „Durkheim, sociologická metoda a historie“ se jednalo velmi zevrubně o vztahu Durkheimově k historikům jeho doby. Odmítáním historické sociologie, kterou mu představovalo dílo Maxe Webera, Durkheim byl nucen zaujmout vlastní postoj jak k otázce filozofie historie, kterou historikové považovali za sociologii, tak k otázce kauzality. A opět je tu dílo Augusta Comta, v době Durkheimově kritizované z mnoha stran, které slouží za prostředek ke kritice rétoriky historiků a jejich pro Durkheima nepřijatelné generalizace bez ladu a skladu shromažďovaných a pouze chronologicky řazených událostí. V diskusi se pak poukazovalo na historická díla, z nichž přes všechno odmítání Durkheim bohatě čerpal pro komparativní sociologii.

Závěrečný referát Laurenta Mucchielliho s lákavým názvem: „Vytváří durkheimovský metodologický projekt vědeckou revoluci?“ dal mladému badateli příležitost posoudit vydání Durkheimových *Pravidel* pod zorným úhlem otázky, je-li v sociologii možné paradigma ve smyslu „Struktury vědeckých revolucí“ T. S. Kuhna. Ve všeobecné diskusi na konci konference se znovu ozvali historikové filozofie a sociologie s názorem, že vytvoření paradigmatu v sociologii nelze hledat u Durkheima, nýbrž už v 18. století u tzv. věd morálních a politických.

Je nesporně obtížné reprodukovat obsah referátů a po nich následujících diskusí, vedených za předpokladu, že Durkheimovo dílo je účastníkům podrobně známo. Francouzská společnost pro dějiny věd o člověku se však snaží opatřit i tištěné texty. Jednou měsíčně vydává bulletin, v němž otiskuje materiály ke svým kolokviím a neuzavírá se ani korespondencí s cizinou. (Kontaktní adresa je: Laurent Mucchielli, Centre Alexandre Koyré, Muséum national d'Histoire naturelle, Pavillon Chevreul, 57, rue Cuvier, 75231 Paris, cedex 05.)

Pavla Horská

Mezinárodní konference Media 95

Zkušenosti a očekávání pět let poté

Ve dnech 5. a 6. října letošního roku proběhla v Paláci kultury v Praze úspěšně zajímavá mezinárodní konference.

Účastnil jsem se této konference osobně a považuji se proto za „očitého svědka“. Uvádím to proto, že neoceňuji neutrální zprávy, ale dávám přednost vyslovení soudu, názoru, osobnímu kometáři. Pokud se v mé zprávě tento osobní tón objeví, patří tam, bylo to vědomé.

Jednání konference oficiálně zahájil děkan FSV UK prof. M. Petrušek a ředitel Institutu komunikačních studií doc. M. Šobr. Dále účastníky uvítal L. Williams, zástupce USIS, jednoho z hlavních podporovatelů konference.

Seznam zahraničních účastníků by byl dlouhý. Za pozornost zejména stáli prof. Svennig Hoyer ze Švédska, prof. I. Brikše z Litvy, prof. E. Vartanova z Ruska, prof. S. Splichal ze Slovinska, prof. W. Donsbach,

prof. M. Ruhl a W. Schultz z Německa, prof. J. Curran a C. Sparks z Velké Británie, prof. M. Nemeth z Maďarska, prof. M. Zlateva z Bulharska, prof. P. Gross a prof. F. L. Kaplan z USA.

Seznam našich účastníků zahrnoval nejen odborníky z celé republiky, ale i řadu známých novinářů a byl imponující. Jako často, pak skutečně se účastních osob bylo méně. Musím však dodat, že k jejich škodě.

Konference jako celek měla hlavní témata: vnitřní struktura a vývoj médií, vztah médií a politické moci. I když se diskuse účastnili mediologové z Evropy i ze zámoří, centrem pozornosti byly vlastně změny mediální krajiny ve střední a východní Evropě po roce 1989.

Obecně byl předmětem úvah vhodný model fungující v postkomunistických zemích.

Účastníci z evropských zemí se často shodovali v mínění, že stát by měl podporovat zejména ty aktivity, které v tržních podmínkách slabých postkomunistických ekonomik